

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoPr/5/2025
Identifikačné číslo spisu:	2523200297
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2523200297.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne V. R. K., narodenej XX. V. XXXX, B., F. E. XXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Mgr. Mariánom Kropajom, PhD., so sídlom Piešťany, Mudroňova 7356/51, proti žalovanej Základnej škole so športovým zameraním, so sídlom Skalica, Mallého 2, IČO: 37 838 504, o porušení zásady rovnakého zaobchádzania pri prijímaní do zamestnania, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. PN-21Cpr/3/2023, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. novembra 2024 sp. zn. 28CoPr/4/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 02. februára 2024 č.k. PN-21Cpr/3/2023-143 zamietol žalobu a žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 13 ods. 1 až 3, § 41 ods. 8 a 9 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „ZP“), § 1, § 2 ods. 1 a 2, § 2a ods. 1 až 3, § 3 ods. 1 a 2, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 až 3, § 11 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (ďalej len „antidiskriminačný zákon“), § 9 ods. 1 a 2, § 14 ods. 1 zákona č. 138/2019 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch, § 4 ods. 2 zákona č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe, čl. 8 a § 307 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno ako ani bremeno tvrdenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa v konaní uviedla veľký rozsah pohnútok jej diskriminácie, žiadnu však nekonkretizovala, akým spôsobom a prečo by došlo z uvedenej pohnútky k diskriminácii jej osoby a ako sa to prejavilo v jednaní žalovanej s ňou. Tvrdenia žalobkyne počas celého konania vyhodnotil súd prvej inštancie ako zmätočné, rozporuplné a navzájom sa vylučujúce, často nesúvisiace s predmetom konania, na základe čoho súd dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla bremeno tvrdenia, že pohnútkou diskriminačného konania je zákonom nedovolený dôvod, pričom by tento dôvod konkretizovala v súvislosti s uvedenými skutočnosťami, ktoré sa stali pri

prijímaní do zamestnania. V ďalšom uviedol, že je v právomoci súdu posudzovať postup žalovanej vo výberovom konaní a platnosť výsledku výberového konania, nemôže sa však zaoberať otázkou, či žalobkyni v rámci takého konania vznikne automaticky nárok na uzavretie pracovnej zmluvy, nakoľko uvedené je len v kompetencii samotného zamestnávateľa. Súd prvej inštancie poukázal aj na skutočnosť, že v predmetnom prípade sa žiadne výberové konanie ani nekonalo, žalovaná počas celého konania tvrdila, že v danom čase voľné pracovné miesto učiteľa náboženskej výchovy nemala, čo oznámila aj žalobkyni v deň, kedy jej priniesla žiadosť o prijatie do pracovného pomeru. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania považoval postup žalovanej za súladný s platnou a účinnou právnou úpravou a týmto postupom vo vzťahu k žalobkyni nedošlo k diskriminácii. V nadväznosti na zamietnutie žaloby v tejto časti sa súd nezaoberal tvrdeniami žalobkyne o nároku na zaplatenie sumy 12.000 eur titulom ušlej mzdy a odvodov a nároku na zaplatenie sumy 60.000 eur titulom nemajetkovej ujmy na osobnosti žalobkyne a za spoločenskú ujmu. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná mala v konaní úspech v celom rozsahu, preto jej súd priznal plnú náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) o odvolaní žalobkyne rozhodol rozsudkom zo dňa 26. novembra 2024 č.k. 28CoPr/4/2024-191 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Z uvedených dôvodov sa v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne nové tvrdenia ani právnu argumentáciu, ale len zopakovala tvrdenia z prvoinštančného konania. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že prvoradou povinnosťou žalobcu v antidiskriminačnom spore je oznámiť súdu skutočnosť, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaná vo vzťahu k nej porušila zásadu rovnakého zaobchádzania pri prijímaní do zamestnania z hľadiska veku, pohlavia, náboženského presvedčenia, vzdelania, národnostného alebo etnického pôvodu (priezviska) a sociálneho postavenia a zabezpečenia. Žalobkyňa neuviedla žiadne konkrétne objektívne skutočnosti, z ktorých by vyplynula diskriminácia jej osoby zo žiadneho z daných dôvodov. Odvolací súd uviedol, že žalobkyňa fakticky netvrdila ani nepreukázala, v čom bol rozdiel v zaobchádzaní s ňou a s iným uchádzačom, voči ktorému nebola uplatnená diskriminácia z ňou uvádzaných dôvodov. Nepreukázala ani žiaden dôvod, kvôli ktorému malo k zakázanej diskriminácii dôjsť a takáto konkrétna skutočnosť zakladajúca jej diskrimináciu z ňou uvedených dôvodov sa z preukázaných okolností prípadu nedá ani vyvodíť. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatoval správnosť záverov prvoinštančného súdu, že žalobkyňa neuniesla svoje bremeno tvrdenia a dôkazu podľa § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona. Jej subjektívny názor na diskrimináciu jej osoby v danom vzťahu so žalovanou, nemôže byť dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nej mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu (pozri IV. ÚS 16/09).

2.2. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP vychádzajúc z plného procesného úspechu žalovanej v odvolacom konaní a z nesplnenia podmienok § 257 CSP, v dôsledku čoho priznal žalovanej voči žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietajúc, že v konaní došlo k vade, ktorá mala za následok skutočnosť, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa v dovolaní po obsiahlej rekapitulácii priebehu doterajšieho konania namietala primárne nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolateľka svoje dovolanie rozčlenila do 5 bodov nasledovne: 1. Porušenie práva na spravodlivý proces - nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu; 2. Súdne preťahy; 3. Nedostatočné preskúmanie kvalifikačných predpokladov v zmysle platnej školskej legislatívy; 4. Pociťovanie nátlaku žalobkyne zo strany žalovanej na pojednávaní - aby vzala žalobu späť v celom rozsahu; 5. Slovný útok žalovanej na žalobkyňu a jej sestru na pojednávaní. Dovolateľka žiadala, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalobkyni

prizná náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Ak teda zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň

znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces

14. Dovolaťka v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP namietala porušenie práva na spravodlivý proces súdmi nižších inštancií spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí, v ich arbitrárnosti ako aj v samotnom postupe súdov nižších inštancií v predmetnom konaní.

15. K uvedeným námietkam dovolací súd uvádza, že v danom prípade dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a úvah vychádzal, keď dospel k záveru o vecnej správnosti prvoinštančného rozsudku.

16. Okrem toho dovolateľka neuvádza, v čom konkrétne považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nedostatočne odôvodnené, jej námietky sú len vo všeobecnej rovine ako napr. „Mnohé časti rozhodnutia nie sú odôvodnené vôbec, a pritom sú v rozpore s argumentmi žalovaného“. Z uvedeného dovolací súd nemá za jednoznačné, čo vlastne dovolateľka namietala. V prejednávanej veci dovolateľka predkladá súdu vlastné hodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúci skutkový stav. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Námietka žalobkyne, že súdy nevyhodnotili dôkazy v súlade s jej predstavami preto nezakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

17. Dovolací súd poznamenáva, že dovolací súd nie je súdom skutkovým, teda nemôže vecne prehodnocovať vyhodnotenie dôkazov súdmi nižšej inštancie a prijímať odlišné skutkové závery. Môže len na základe dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP preskúmať, či sa súdy nižšej inštancie nedopustili takého nesprávneho procesného postupu, ktorým by znemožnili strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo sa však v prejednávanom prípade nestalo.

18. Žalobkyňa v dovolaní v podstatnom opakovala argumentáciu zo základného konania, pričom

zotrvala na tom, že uviedla skutkové tvrdenia a súdom predložila aj dostatočné dôkazy na podporu svojich tvrdení. Ďalej uvádzala, že nesúhlasí s tvrdeniami súdov, že síce uviedla veľký rozsah pohnútok jej diskriminácie, žiadnu však nekonkretizovala, pričom mala za to, že na pojednávaní preukázala ako s ňou dňa 19. 06. 2019 zaobchádzali. Opäť však nekonkretizovala ani nepreukázala, v čom malo nastať pochybenie súdov. Rovnako uvádzala, že odvolací súd nedal odpovede na zásadné argumenty, pričom neuvedla ani jeden s ktorým by sa odvolací súd nevysporiadal. Žalobkyňa v tejto súvislosti opakovala skutkový stav a jej vlastné názory. Pokiaľ ide o námietku, že na pojednávaniach nemala rovnaké procesné postavenie ako žalovaná, pretože, štatutár žalovanej je riaditeľom školy a má tým pádom iný sociálny status a na pojednávaniach bola v procesnom postavení vo zvýhodnenej pozícii, dovolací súd uvedenú námietku nepovažuje za dôvodnú. Dovolací súd poukazuje najmä na skutočnosť, že dovolateľka bola počas celého konania zastúpená kvalifikovaným zástupcom (advokátom). Podľa čl. 6 základných princípov Civilného sporového poriadku, v procesnoprávnej rovine predstavuje princíp rovnosti sporových strán základný postulát, podľa ktorého žiadna zo sporových strán nemá vo vzťahu k protistrane iné než rovnocenné postavenie. Znamená to, že žiadna sporová strana nie je akýmkoľvek spôsobom nadradená druhej sporovej strane. Rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možností uplatňovania prostriedkov procesného útoku, ale aj procesnej obrany v medziach stanovených Civilným sporovým poriadkom. Civilné právo procesné tak nemôže fingovať skutočnú rovnosť subjektov (napr. jedna sporová strana sa dá zastúpiť advokátom a druhá sporová strana toto svoje procesné právo nevyužije a pod.). Obsah princípu rovnosti sporových strán v civilnom sporovom konaní sa tak prejavuje ako tzv. funkčná rovnosť, spočívajúca v takom procesnom postupe súdu, aby sa každej zo sporových strán umožnilo v rovnakej miere realizovať svoje procesné oprávnenia. To, či sporová strana svoje procesné oprávnenia aj reálne využije a v akej kvalite, už netvorí obsah princípu rovnosti sporových strán. Procesná rovnosť sa sústreďuje výlučne do zabezpečenia akejsi pomyslenej rovnakej štartovacej čiary pre obidve sporové strany. V tejto súvislosti sa princíp rovnosti sporových strán funkčne a komplementárne dopĺňa s princípom kontradiktórnosti (porovnaj článok 9 a komentár k nemu) v tom zmysle, že sporovej strane má byť zásadne umožnené reagovať na realizáciu všetkých procesných oprávnení protistrany v záujme zabezpečenia negácie neodôvodnenej procesnej výhody jednej zo sporových strán. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, komentár, C. H. Beck, 2022, 45 s.).

19. Pokiaľ ide o námietku žalobkyne, že súd mal postupom podľa § 274 CSP vydať rozsudok pre zmeškanie, dovolací súd uvádza, že touto sa nezaoberal nakoľko táto nesúvisela s prejednávanou vecou, ale zrejme s konaním vedeným pod sp. zn. 20Cpr/54/2020. Dovolaciemu súdu neprislúcha posudzovať akékoľvek prípadné vady iného konania. To isté platí aj vo vzťahu k námietke žalobkyne o subjektívnom pociťovaní „nátlaku“ na pojednávaní dňa 08. 12. 2022. Čo sa týka tvrdenia o prieťahoch v konaní, ktoré mali podľa žalobkyne v konaní nastať, k tomu dovolací súd uvádza, že existujú iné prostriedky nápravy uvedeného stavu, ktoré mohla žalobkyňa v konaní využiť, tieto však nie je možné zhojiť v dovolacom konaní. Subjektívna krivda pociťovaná žalobkyňou, spôsobená vyjadrením žalovanej na pojednávaní rovnako nenaplnia dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

20. K ďalším v dovolaní uplatneným námietkam žalobkyne, najvyšší súd uvádza, že sa týmito nezaoberal, pretože ich obsahom bol len jej nesúhlas s rozhodnutiami súdov nižších inštancií. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu prípadu (sporu), významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 420 písm. f) CSP.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné odmietol.

22. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.